

Sütő Gábor*

Kik miatt vesztegel az ország?

– 2014

**DÓZSA GYÖRGY ÉVE LEGYEN,
NE IDEGEN JELKÉPÉ! –**

– 5/1. rész –

Legújabb kori történelmünkben adódtak kedvező helyzetek, amikor országunk sikere nagyrészt vezetőink döntéseitől függött, ám a legtöbbször kudarcot kellett elkönyvelnünk. Sokan tették fel a kérdést: **miért, kik miatt** nem sikerült kiaknázni a lehetőségeket? A kiskilatott rendszerváltás kudarcával terhelt két évtized után pedig tömegesen kérdezzük ugyanezt, mivel a világháborúkat követő két nemzeti vagyonvesztés után elszenvedtük a harmadikat.

Akik és ahogy végrehajtották a privatizációt, nem magyar nemzeti érdekeket szolgáltak; abban segítettek, hogy nemzeti vagyonunk döntő részét külföldiek és belföldi nemzetidegenek szerezzék meg.

Tévednénk, ha mindezt, s a szomszédságunkban és nemzetközi szinten bekövetkezett országunkat érintő eseményeket nem kapcsolnánk össze a barátságatlan hazai és külföldi erők törekvéseivel. Askálódásuk nyomán erősödik fel időnként a **magyarellenes politikai-szellemi hangvétel Európában, közvetlen szomszédságunkban. Megrázó, de országunkban is.**

Kik állnak emögött? A kegyetlenül szétszórt, de elszakíthatatlanul összetartó nemzet önmagát kérdezi: **miért** nem halad kellően az anyaország, s rája támaszkodva a nemzet? **Kiknek** a szándékai érvényesülnek országunk, nemzetünk akaratával szemben?

Kérdezzük, bár tudjuk a választ: a valamikori szocializmus hasznélvezőinek a fondorlatai, akik megtévesztéssel átűgyeskedték magukat a mostani rendszer kiváltságosaivá is, s képmutatón elítélgetik a nyomasztó fejlemények miatt növekvő nosztalgia. Ne kiáltanak fel győzelemittasan, hogy íme, a régi rendszer visszasírása, mert nem az, hanem a mai rendszer bírálata, amit a politikai szereplőknek a nemzet elvárásainak szellemében kellene kezelniük. De – tisztelet a kivételeknek – nem teszik. Eljárásuk ismét történelmi tévedésnek bizonyulna, ha nem tudatosítanánk, **kik** teszik mindezt, **kik** idézik elő a magyar-magyar ellentéteket is. Észre kell vennünk a sokkoló jelenséget: két Magyarország van létrejövőben, egy új idegen neoliberális és az ősi természetes hazafias. Vannak, akik leegyszerűsítve, de a lényegre kifejezőbben úgy fogalmazzak, egy zsidó és egy magyar, s ha nem teszünk ellene, rövidesen csak egy lesz: neoliberális zsidó. Ezen se hördüljön fel senki, hogy lám, antiszemizmus, hanem józanul mérlegelje az elmúlt évszázad, különösen napjaink szemünk előtt zajló eseményeit. Csak azt állapíthatja meg, a zsidóság annyi társadalmilag káros hatású előjogra, olyan helyzeti előnyre tett szert, hogy **a magyaroknak kell harcolniuk az egyenjogúságért a saját hazájukban. A sorsukat pecsételjen meg, ha e szemünket kibökő ténnyel mit sem törődnek.**

Ne a fenti állításokon szörnyülködjön hát senki, hanem azon, hogy a kormány- és ellenzéki pártok egyaránt elítélik, ha az okokat kutatva, egy párt felveti, nemzetbiztonsági szükséglet a kettős állampolgárságú képviselők neveinek nyilvánosságra hozása. Ilyen rendelkezés van érvényben Izraelben, az USA-ban és sok más országban. Mi miért nem lehetnénk tisztában országuk érdekvizonyaival? Az interpellációra a kormányfő azt a választ adta ugyan, hogy nem látja akadályát, ám semmi nem történt. A kérdés ugyanaz: **miért, és kik** akadályozzák?

A formailag kettős, valójában egyoldalú idegen kötődésű honfitársaink pedig továbbra is szervezkedhetnek ellenünk Budapestről Tel-Avivon át Brüsszelig, Washingtonig és Stockholmig. **Ezért senki ne higgye el, hogy antiszemita tett, ha magyar párt azt javasolja, legyen nyilvános, ki a kettős állampolgár az Országgyűlésben.** Viszont **magyarellenes tett, ha a nem magyar kézben lévő közszolgálati hírközlő eszközök, a javaslatát meghamisítva, a zsidóság sajnálatát célzó fegyvert faragnak belőle. De magyarellenes a tett hiánya is,** ha a Jobbik izraeli-zsidó részről követelt betiltása, azaz, a belügyeinkbe beavatkozásuk miatt elmarad a kormányzati tiltakozás, sőt ennek kapcsán mintha nagykoalíciós összetartás körvonalazódna.

Az idegen akarat előtti meghátrálás arról árulkodik, egyes politikusok nemcsak önmagukat alázzák meg – ami együgyű hiba – hanem nemzetünket is – ami megbocsáthatatlan bűn. Akik ezt vállalják, rosszul teszik, mert a 2014-es választásokon nemzetként el kell döntenünk, **kiknek** szavazunk bizalmat, **kik** azok, akik elkötelezettek a magyar Magyarország újrateremtése mellett, s a gyarmati sorsból ki szeretnék vezetni az országot. Bár sokan megtették, újra és újra meg kell neveznünk **kik** húztak rossz irányba, s most is álnok módon hátráltatják a kilábalást. De ma már ez kevés, meg is kell akadályoznunk a túlhatalmuk birtokában elkövethető mindenki számára – **így önmaguknak is** – kártékony tetteiket.

A választási harcban kerüljük hát a mellébeszélést, mert éppen e kertelő, a magyar indíttatást óvatosságból háttérbe szorító magatartás az egyik fő oka problémáinknak. Csurka István az „Aldozat. Sorskérdésünk sorsa” című tanulmányában végigvezeti, hogy Tiszaeszlár óta, különösen a rendszerváltást követően emiatt, valamint a pénzügyi zsarolás következtében, nem mi gyakoroljuk a döntő befolyást sorsunk alakulására. Bár részben mi magunk is – kormány, pártok, választók – jóhiszeműségünk, gyávaságunk, egyesek árulása miatt, okai és okozói vagyunk a helyzetünknek.

Tekintsünk szét a szereplők között, nézzük, kitől mit várhatunk.

Az európaiságát elvesztő Európa

Az európai integráció valamilyen szinten mindig létezett, s hasznos és támogató, akárcsak az emberiség vívmányainak globalizálódása. Ám nem mindegy, **kik** vezénylik, s **kiknek** az érdekében. Az integrációnak eredetileg a kereszténység vetette meg az alapját, amit most az EU, a történelmi tényekkel szembe menetelve, az alkotmányából is kihagyott. A kereszténységet lehet méltatni, vagy bírálni, de bárgyúság elhallgatni, s helyébe, V. Havel megfogalmazása szerint, „ateista civilizációt” létrehozni. Az unió egyik alapító atyja, R. Schuman – mintha ráérzett volna az elferdülés veszélyére – figyelmeztetett: „Az egyesült Európa vagy keresztény lesz, vagy nem is lesz.” Be is bizonyosodik, a hit hiánya **is** akadályozza az integrációt. **Az EU nem európai, hanem voltaképpen Izrael és az USA (ebben a fontossági sorrendben) érdekképviselője;** s mindkét országban beteges szinten üldözik is a kereszténységet. Ezzel magyarázható, hogy Brüsszelnek Európától elidegenült sajátos érdeke, sőt hitvilága alakult ki (a zsidó-kereszténységet prédikálja). Számtalan példa mutatja, mennyire így van. Legutóbb Moshe Kantor, az Európai Zsidó Kongresszus elnöke (akinek az EU-ban sem posztja, sem keresnivalója nincs) felhívására létrehozták a „Tolerancia és Megbékélés Európai Tanácsát”, amely felszólította a tagállamokat, vonják kormányzati felügyelet alá az „intoleranciára” hajlamos polgáraikat, mivel **„az intoleranciával szemben nem szükséges toleranciát gyakorolni”.** Innen egyenes út vezet a társadalmi békétlenség eluralkodásához, az „egyenlőbbek” faji diktatúrájának érvényre juttatásához. A székely autonómia, a magyar kisebbségek sanyarú sorsa, a Benes-dekrétum érvényben tartása nem érdekli az EU-t, ám egy **nem is tagállam, sőt ázsiai ország álproblémáját** központi kérdéssé lépteti elő. Idegen érdekeket követve, eltávolja az európai országokat, hogy amint a két világháborúban, ma sem ismerjék fel érdekeiket. Afganisztánban, Irakban, Líbiában és majd más helyeken menjenek önként az izraeli-amerikai vágóhídra.

Az elmúlt évek eseményei bizonyították azt is, az EU nem a hangoztatott, de mára elfelejtett szociális piacgazdaság szervezete, hanem a globális fináncióke intézménye. Nem azért hozták létre, hogy a népeknek jobb legyen, hanem hogy a tőke kevesebb akadállyal minél nagyobb haszonra teheszen szert. A történelminek beállított USA-EU szabadkereskedelmi szerződés, ha létrejön, még inkább alárendeli az európai országokat a jórészt zsidó globális nagytőkének.

Az ellenzéki baloldal, elnevezésével és szavaival ellentétben, az EU-nak e politikáját próbálja „magyarrá átültetni”. Méltatandó, hogy a Fidesz-KDNP viszont a keresztény Magyarország és Európa híve. Egyértelműbben kiállt értük, mint maguk az egyházak. Mindkét jelenségre érdemes odafigyelnünk.

Ugyanakkor, bármennyire lelkesítően is hathat, s még ha az EU-nak bírálólag címezve halljuk is, elgondolkodtató a „Magyarország jobban teljesít” jelszó. Tényszerűen ugyan

igaz, de miben teljesít jobban? Az alapvetően nem magyar érdekeket szolgáló feltételek végrehajtásában. A kormány igekezete tagadhatatlan, eredményeket is hoz, de ezek nem mindig a nemzeti céljainkat segítik elő. A nyilatkozók tehát nem mást állapítanak meg, mint hogy intézkedéseik jobban megfelelnek az EU követelményeinek, de – **lehet, és reméljük, hogy akaratuk ellenére** – nem feltétlenül a nemzeti érdekeinknek. Emlékezzünk: Gyurcsány kierőszkolta, hogy az Országgyűlés olvasatlanul írja alá a Lisszaboni szerződést, s a következményeit hosszú ideig fogjuk nyögni. E keserű tapasztalat ellenére, 2012 februárjában az Országgyűlés az európai fiskális paktum szövegének ismerete nélkül felhatalmazást adott a kormányfőnek az aláírására. Magyarázhatják, de **mindkét sarkalatos okmányt hallgatólagos nagykoalíciós egyetértésben fogadták el, s mindkét eljárás az EU érdekeit szolgálta.** Pedig nem az idegen és mesterséges követelmények érvényesítésében kell jobban teljesítenünk, hiszen minél jobban teljesítjük azokat, annál hatékonyabban dolgozunk nemzeti érdekeink ellen, ugyanis az egyre egyenlőtlenebbeké válók között az azonos követelmények csakis igazságtalanok lehetnek. **Meg is akadályozták és a jövőben is megakadályozzák az áhított felzárkózást.**

Mi viszont nem lehetünk igazságtalanok, látnunk kell, **amikor a kormány kiáll nemzeti érdekeink mellett, ki van téve a hazai és nemzetközi neoliberális erők ádáz támadásának.** Támogassuk is, ha azért küzd, hogy legyen ismét saját tulajdonú iparunk és mezőgazdaságunk, mivel a rendszerváltás utáni új „szövetségeseink” elhallgatott, de kíméletlenül érvényesített előfeltétele volt ezek szétverése, ami ellen előző kormányaink nemcsak semmit sem tettek, hanem előse-

gítették. Brüsszel euroidegen érdekek által meghatározott, **a normális gazdasági tevékenységet akadályozó mesterséges pénzügyi kritériumok teljesítését követeli,** sőt büntet, ha ez nem sikerül. Milyen rendszer az, amelyben nem a népjólét, hanem illetéktelenek által kitűzött, elidegenült pénzügyi mutatók teljesítése a cél? Szerencsére vannak jelei, hogy bár a Fidesz-KDNP-kormány az európai integráció híve, de – helyesen – nem feltétlen EU-párti, mert érzékeli, hogy e szervezet nem európai úton jár, ezért a magyar érdekeket védelmezni kell vele szemben is. Mozgási lehetőségei azonban korlátozottak. Az EU-ban az a politikailag primitív elképzelés uralkodik, hogy minden közös legyen, ezért óhatatlanul egyre diktatórikusabb jellegű. Brüsszel téveszméken lovagol, néha nálunk is részrehajló kezében van a döntés, az MSZP EU-képviselői pedig kifejezetten országunk lejáratásán ügyködnek.

A hatalmas hajtóerőt képező nemzeti törekvéseket felkaroló konföderatív Európára lenne szükség. Az **európai elkötelezettségű, de nemzetállamokra támaszkodó** integrációnak valóban sok előnye lehetne. Mintha az Orbán-kormány nem ellenezne ilyen fordulatot.

Izrael és a rasszista zsidó vezetők

Az illetékes illetéktelenek kényesnek állítják be e témakört, említését is büntetik, hogy tabuként kerüljük. Ennek folytán **a nemzeti érdekeinktől elkülönült izraeli-zsidó érdekek annyira behálózta mindent, hogy a magyar érdekvégyesítés akadályát képezik.** Az izraeli és a hazai rasszista zsidó vezetők a sajátos érdekeiket kegyetlenül követő gyakorlatot üznek. A zsidókat kiválasztottnak tekintő Talmud alapján állnak, ami nem is vallásra tanít, hanem a világi életben mások kárára történő érvényesülésre, akiket nem is embe- reknek, hanem gojoknak tekint, s velük szemben mindent megenged.

A saját országukban élhetnek eszerint, de tisztességtelen a befogadó népeket kényszeríteni e „szabályok” elfogadására. Ám nincs rá remény, hogy eltérnének e **megélhetősi zsidó** életviteltől. Pedig emiatt **a zsidó nép a globális pénzhatalom áldozata,** hiszen előőrsként veti be az emberiség elleni harcban. A létét kockáztatja, mivel előbb-utóbb nemzetközi lázadás tör ki ellene, akár rájön erre a zsidó nép, és elkergeti rasszista vezetőit, akár nem.

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

(Megjelent a KAPU folyóirat
2013/11-12 számának mellékletként)
Forrás: http://magyarmegmaradasert.hu/

(folytatása következő lapszámunkban!)